

Mál nr. 493/2025

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila: (V1) og (V2)

Heiti váttryggingar: Hundatrygging

Gildissvið váttryggingar. Sjúkrakostnaður.

Gögn.

1. Málskot móttakið 30. desember 2025, ásamt fylgiskjöllum.
2. Athugasemdir V1, dags. 21. janúar 2026, ásamt fylgiskjöllum.
3. Athugasemdir V2, dags. 13. janúar 2026, ásamt fylgiskjöllum.
4. Viðbótarathugasemdir M, dags. 26. janúar 2026, ásamt fylgiskjali.
5. Viðbótarathugasemdir V2, dags. 27. janúar 2026.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að með tjónstilkynningu frá dýralækni, dags. 14. nóvember 2025, fór M fram á það við V1 og V2 að fá sjúkrakostnað greiddan úr hundatryggingu. Kemur fram í tjónstilkynningunni að hundurinn hafi veikst 11. nóvember sama ár. Er sjúkdómseinkennum lýst sem stífluðum endaparmskirtlum. Með tilkynningunni fylgdi m.a. vottorð frá sama dýralækni, dags. 14. nóvember 2025, þar sem m.a. kom fram að um þrálátt vandamál sé um að ræða en batahorfur séu góðar þegar búið verði að fjarlægja kirtla. Bæði V1 og V2 hafa hafnað að bæta tjónið.

M var með hundinn tryggðan hjá V2 frá því 1. mars 2025. Sama dag féll sambærileg trygging niður hjá V1. Hundatryggingin var því í gildi hjá V1 tímabilið 8. júlí 2021 til 1. mars 2025. Á því tímabili voru greiddar bætur vegna útlags sjúkrakostnaðar í tveimur aðskildum tjónamálum sem áttu sér stað 31. ágúst 2022 og 16. febrúar 2023. Í báðum tilvikum var um að ræða dýralækniskostnað vegna stíflaðra endaparmskirtla.

Telur V1 að vottorð dýralækna sem bárust við vinnslu framangreindra tjónamála bendi til þess að hundurinn hafi fengið fullan bata eftir þær meðferðir sem eru tilgreindar þar. Eins og fram kemur í athugasemdum, dags. 21. janúar 2026, hafnaði V1 hins vegar að greiða bætur vegna tjónstilviks sem átti sér stað 11. nóvember 2025. Rök V1 fyrir þeirri höfnun eru þau að það tjónsatvik sem tilkynnt var þann 20. nóvember 2025 teljist sem nýtt, sjálfstætt tjónsatvik sem hafi átt sér stað eftir að hundatryggingin féll úr gildi hjá V1. Óskar V1 því eftir því að nefndin staðfesti að M eigi ekki rétt á bótum úr hundatryggingunni vegna umrædds tjónsatviks sem átti sér stað 11. nóvember 2025.

Í athugasemdum V2, dags. 13. janúar 2026, var tekið fram að dýralæknir hafi upplýst að um sé að ræða þrálátt vandamál og að ráðlagt sé að fjarlægja kitlanna. Þá komi fram í tjónstilkynningunni að hundurinn hafi haft sömu einkenni áður, síðast í ágúst 2024 og þar áður í mars 2024. V2 telur því að gögn málsins sýni að stíflaðir endaparmskirtlar hundsins í nóvember 2025 séu ein og sömu veikindin og dýrið hafi verið að glíma við áður og komu fram m.a. í mars 2024 og þar með fyrir gildistöku tryggingarinnar hjá félaginu. V2 hafnaði því að bæta tjónið með vísan í grein 4.2 í skilmálum fyrir hundatrygginguna þar sem fram komi ekki séu bætt tjón vegna atvika sem komið hafa upp áður en váttrygging tók gildi.

Álit.

Í þessu máli krefst M þess að nefndin staðfesti að hún eigi rétt á að fá greiddan sjúkrakostnað úr hundatryggingu annað hvort frá V1 eða V2. Bæði félögin hafa hafnað kröfu M. Eins og komið hefur fram varðar krafan tilvik sem kom upp 11. nóvember 2025. Þá, eða frá 1. mars 2025, var í gildi hundatrygging hjá V2 en ekki V1. Í fyrirbyggjandi vottorði og tjónstilkynningu frá dýralækni kemur m.a. fram að um sé að ræða þrálátt vandamál og að ráðlagt sé að fjarlægja kirtlana. Þá kemur einnig fram í tilkynningunni að hundurinn hafi haft sömu einkenni áður, síðast í ágúst 2024 og þar áður í mars 2024. Í grein 4.2 í skilmálum hundatryggingar hjá V2 segir: „Undanþágur frá bótaskyldu. Ekki eru bætt tjón vegna: atvika sem hafa komið upp eða greind eru áður en váttrygging tók gildi svo og sjúkdóma sem upp koma innan 30 daga frá gildistöku váttryggingarinnar.“

Eftir því sem nefndin kemst næst eru sýkingar, stíflur og sprungnir endaparmskirtlar hjá hundum, sér í lagi meðal smærri hunda, algengt vandamál sem átt getur sér ýmsar orsakir. Einkenni kvilla í endaparmskirtlum eru þá nokkuð augljós og kalla á tafarlausa meðferð, þ.e. losun eða meðferð með sýkla- og verkjalyfjum. Þrátt fyrir að vandamál tengd endaparmskirtlum geti reynst þrálát, eins og virðist raunin í þessu tilviki verður ekki sjálfkrafa litið svo á að um eitt og sama „atvik.“ Nefndin telur, þátt fyrir framgreinar upplýsingar frá dýralækni, að ekki séu forsendur til að miða við að það teljist sannað að hundurinn hafi ekki fengið bata eftir meðferðina 2024.

Um komur hundsins til dýralæknis í mars og ágúst 2024 liggja engar frekari upplýsingar en það sem segir í tjónstilkynningu. M ber því þó við að hún hafi fengið það staðfest hjá dýralækni að um hafi verið að ræða skoðun og eftirlit í framhaldi af komu dýrsins til læknis hinn 8. febrúar 2024. Í nótu vegna þeirrar komu segir að endurkoma sé fyrirhuguð eftir 6 til 8 vikur og getur koman í marsmánuði vel komið heim og saman við það. Er það þá afstaða nefndarinnar að í ljósi þess að einkenni kvilla frá endaparmskirtlum eru augljós og meðferð þeirra aðkallandi sé ekki unnt að líta svo á að tilvik sem mögulega hafi komið upp á árinu 2024 sé sama „atvik“ og kom upp í nóvember 2025 og M krefst nú bóta vegna.

Af framangreindu telur nefndin að V2 hafi ekki sýnt fram á að þau veikindi sem tilkynnt voru í nóvember 2025 hafi komið upp áður en tryggingin tók gildi 1. mars 2025. Því eigi M rétt á að fá sjúkrakostnaðinn bættan úr tryggingunni hjá V2. Hins vegar á M ekki bótarétt úr tryggingunni hjá V1, þar sem sú trygging var ekki í gildi er tjónið kom upp.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr hundatryggingu hjá V2.

Reykjavík, 11. febrúar 2026.
rafræn undirskrift

Guðmundur Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir